

РЕШЕНИЕ

№ 1309

гр. София, 25.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в публично заседание на 13.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **13916** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК. Образувано е по жалба на [фирма], срещу т.3 от Решение № ППН-01-909/29.10.2019г. на Комисията за защита на личните данни, с което се обявява жалба от М. Г. Щ. за основателна по отношение на жалбоподателя и му се налага имуществена санкция в размер на 11000 лв. за нарушение на чл.6, §1 от Регламент 2016/679. Жалбоподателят сочи, че е кредитор на лице по потребителски кредит, като кредитът му не е изплатен в срок и е станал изискуем на датата на изтичане на договора пред [фирма]. Във връзка със задълженията по кредита, банката е прехвърлила вземането си по него на дружество за събиране на вземания, на което е предоставила личните данни на длъжника. Личните данни на длъжника са предоставени с негово съгласие, видно от декларация от 24.02.2009г. Дружеството, събиращо вземането му, е администратор на лични данни и в качеството му на цесионер, за него се поражда законно право да обработва личните данни на неговия длъжник. Поради това личните данни са обработвани от трето лице на основание както наличието на съгласие на длъжника, така и на законово право на третото лице във връзка с изпълнение на договор, по който е страна. Оспорват се и изводите на ответника, че договорът за кредит е прекратен, тъй като същият се прекратява с пълното погасяване на всички задължения на кредитополучателя, каквото в случая не е налице. Интересът на банката за погасяване на кредита е легитимен и следва да има приоритет пред интереса на длъжника, а не обратното. Поради това се иска отмяна на процесното решение в оспорената част. Претендират се разноски. Подробни

съображения се развиват в писмена защита по съществото на спора.

Ответникът - Комисията за защита на личните данни, редовно уведомена, чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Подробни съображения развива в писмени бележки по съществото на спора.

Заинтересованата страна - М. Г. Щ., редовно уведомена, в становище от 30.01.2020г. оспорва жалбата като неоснователна. Твърди, че към момента е погасила кредита към жалбоподателя. Сочи, че представената от жалбоподателя молба- декларация от 24.02.2009г. не е за кредита по договор № 12-305 от 04.03.2009г., предвижда изплащане за 72 месеца и като имуществено състояние е описан друг имот. За процесния кредит ЗС е подала друга декларация от 25.02.2009г., която предвижда изплащане за 60 мес. и като имуществено състояние е описан друг имот. Тази молба-декларация не е подписана от ЗС, поради което същата не е давала съгласие за предоставяне на личните й данни на трети лица. Иска се от съда да отхвърли жалбата. Моли да бъде освободена от заплащане на разноски поради липса на средства.

След като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, съдът в настоящия състав приема за установено следното от фактическа страна:

Производството по издаване на оспорения акт е образувано по жалба на М. Г. Щ. от 09.11.2018г. за неправомерно предоставяне на лични данни от [фирма] на [фирма]. В жалбата се твърди, че Щ. е подписала договор за потребителски кредит с А. банк на 04.03.2009г., като в него не е изразявала съгласие личните й данни да се предоставят на трети лица. [фирма] е правоприменик на А. банк, считано от 09.03.2016г. Според Щ. същата не дължи нищо на [фирма], видно от справка от 21.08.2018г. Във връзка с водено срещу нея дело, Щ. разбрала, че дългът й бил цедиран на 29.05.2018г. на [фирма] без нейно знание и съгласие. Поради това неправомерно личните й данни са предоставени на трето лице. Към жалбата е приложен договор за потребителски кредит № 12-305 от 04.03.2009г. между Щ. и А. банк АД в размер на 3600 евро със срок за погасяване 60 месеца, т.е. до 04.03.2014г. В договора се съдържат три имена, ЕГН, номер на лична карта и постоянен адрес на Щ., като липсват каквито и да било клаузи за обработка и предоставяне на лични данни на лицето. С писмо от 22.08.2018г. Щ. е уведомена, че вземането на правоприменика на кредитора - [фирма] е продадено на цесионера [фирма]. Видно от приложеното решение № 139 от 15.10.2018г. по гр. д. № 769/2017г. на РС – Харманли, към 04.03.2014г. Щ. не била изплатила 23 месечни погасителни вноски. Поради това банката се снабдила със заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист на 02.05.2017г. Срещу заповедта за незабавно изпълнение Щ. подала възражение, поради което банката завела дело за установяване на дължимостта на вземането й. В хода на това производство е установено цедиране на вземането на 29.05.2018г. на СГ Г.. Съдът приема, че кредитът действително не е погасен и вземането съществува в размер на 1 826,88 евро и е цедирано на СГ Г..

С протокол № 23 от заседание на КЗЛД от 29.05.2019г. жалбата е приета за допустима. С писмо от 10.06.2019 г. на главния секретар на КЗЛД страните са уведомени за откритото административно производство и на основание чл. 34 от АПК им е указано да изпратят становище и всички относими доказателства. В становище от 22.06.2019г. [фирма] сочи, че вземането на банката спрямо Щ. е прехвърлено на СГ Г. по силата на договор за прехвърляне на вземания № 5300/3202 от 28.12.2017г. Липсата на предварително уведомяване за тази цесия не е условие за нейната валидност, а само за

валидността на плащането спрямо стария, респ. новия кредитор. Още повече, че банката е упълномощила СГ Г. да уведоми длъжниците за цесията. Наличието на цесия води до извод за законно основание за предоставяне на личните данни на Щ. на цесионера. Към становището е приложен договора за цесия, според който Банката прехвърля на СГ Г. вземанията си срещу длъжниците, посочени в Приложение №1, извадка от което е налична на л. 116. По силата на чл.11, ал.2 от договора цедентът се задължава да предаде на цесионера всички документи, удостоверяващи вземането. В чл. 12, ал.1 от договора цедентът дава съгласие цесионера да уведоми длъжниците от негово име за извършеното прехвърляне на вземанията им, за което се дава изрично пълномощно (л. 86). В становище на М. Щ. от 10.07.2019г. е посочено, че решението на РС Харманли е отменено по отношение на цесионера СГ Г., тъй като няма валидна цесия. Поради това данните на лицето незаконно са обработвани от СГ Г.. Към становището е приложено решение № 49 от 08.02.2019г. на ОС Хасково по гр.д. № 839/2018г., с което е прието, че липсват доказателства за извършена цесия на вземането на СГ Г., поради което е отменено решението на РС Харманли в частта, че вземането на банката е прехвърлено на СГ Г.. На л. 49 е представена молба – декларация за потребителски кредит от 24.02.2009г., подписана от М. Щ., в която същата декларира, че с подписването ѝ изрично се съгласява банката да обработва предоставените от нея лични данни, включително да ги предоставя на трети лица, обработващи кредити и плащания. Срокът за плащане на кредита е поправен на 60 месеца, сумата е 3600 евро, колкото е по договора за кредит. Посоченото в нея имуществено състояние съдът намира за ирелевантно към предмета на спора. На л. 58-61 е предоставен договор от 23.04.2018г. за прехвърляне на вземането на Щ. от СГ Г. на [фирма].

Въз основа на така събраните данни, жалбата е разгледана в открито заседание, за което е съставен протокол № 36 от 11.09.2019г., в присъствието на трима членове на КЗЛД по т.6 от дневния ред. Със същия протокол е взето решение жалбата на Щ. по отношение на [фирма] да се приеме за основателна и на банката да се наложи санкция в размер на 11000 лв. Въз основа на този протокол е издадено и процесното решение, в което е прието, че банката е обработила личните данни на Щ. без нейно съгласие, защото такова липсва в договора за потребителски кредит. Освен това обработването не е било необходимо и за изпълнение на задължение по договор, защото към момента на предаване на личните данни, потребителският кредит е прекратен. Няма и нормативно установено задължение за извършване на цесия. Предаването на данните не се отнася до жизненоважни интереси на субекта на личните данни. Касае се за частно-правни отношения, поради което предаването на данните не е за изпълнение на задача от обществен интерес или упражняването на официални правомощия. Банката има легитимен интерес да събере вземането си, но същият няма преимущество пред правата на физическото лице, чийто данни са разкрити, защото банката може да осъществи интересите по други способности. Поради това ответникът приема, че не са налице условията на чл. 6, §1, от Регламент 2016/679 и личните данни на Щ. са предоставени незаконно от банката на СГ Г.. Това е основание на банката да се наложи имуществена санкция съгласно чл. 83, §2 от Регламента, като при определяне на размера ѝ като отегчаващи обстоятелства са приети фактите, че личните данни на Щ. са станали известни на трето лице, което от своя страна ги е прехвърлило на друг администратор; че отстраняването на нарушението не е възможно; че е обработен голям обем лични данни – три имена,

ЕГН, номер на лична карта и постоянен адрес. Като смекчаващо обстоятелство е отчетено, че засегнати правата на един субект на лични данни и няма настъпили вреди. Поради това санкцията е определена в размер, близък до минималния. Препис от решението е връчен на жалбоподателя на 31.10.2019г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, като подадена в срок – на 13.11.2019г., от легитимирано за това лице и срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен акт. Разгледана по същество, жалбата е основателна по изложените по-долу съображения.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – Комисията за защита на лични данни в законен състав и с мнозинство съгласно чл. 9, ал.3 от ЗЗЛД. Решението е издадено в предвидената от закона форма, съгласно чл. 59 АПК, като съдържа необходимите посочени в ал. 2 реквизити – наименование на органа, наименование на акта, адресат на акта, фактически и правни основания за издаването му, разпоредителна част, дата на издаване и подписи. При издаване на оспорения административен акт не са допуснати съществени административно-процесуални нарушения, но са налице нарушения на материалния закон.

Съгласно чл.4, § 2 от Регламент (ЕС) 2016/679 НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 27 април 2016 година „обработване" означава всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, подреждане или комбиниране, ограничаване, изтриване или унищожаване. В чл. 6, §1, б. „а“-„е“ от регламента са указани изрично основанията за обработване - само ако и доколкото е приложимо поне едно от следните условия: а) субектът на данните е дал съгласие за обработване на личните му данни за една или повече конкретни цели; б) обработването е необходимо за изпълнението на договор, по който субектът на данните е страна; в) обработването е необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо администратора; г) обработването е необходимо, за да бъдат защитени жизненоважните интереси на субекта на данните или на друго физическо лице; д) обработването е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на официални правомощия, които са предоставени на администратора; е) обработването е необходимо за целите на легитимните интереси на администратора или на трета страна, освен когато пред такива интереси преимущество имат интересите или основните права и свободи на субекта на данните, които изискват защита на личните данни, по-специално когато субектът на данните е дете.

Първото посочено от административния орган условие е липсата на изрично съгласие на физическото лице, за което данните се отнасят, с това обработване под формата на разкриване чрез предаване. „Съгласие на субекта на данните" съгласно чл.4, §11 от регламента означава всяко свободно изразено, конкретно, информирано и недвусмислено указание за волята на субекта на данните, посредством изявление или ясно потвърждаващо действие, което изразява съгласието му свързаните с него лични данни да бъдат обработени. В случая това съгласие е налице, като същото е изразено в предварително в молба декларация от 24.02.2009г. пред А. банк, с която се иска

отпускане на потребителски кредит. В нея лицето е дало съгласие банката да обработва предоставените от него лични данни, включително да ги предоставя на трети лица, обработващи кредити и плащания. Декларацията е подписана от Щ. и е във връзка с договора за кредит, като съдът намира за неоснователни възраженията на ЗС, че не се отнася за този договор. Напротив, в нея са посочени същите реквизити на кредита – размер и срок за изплащане, каквито в договора за кредит. Самата ЗС сочи, че няма друга подписана от нея преди сключване на договора молба- декларация. Представената такава от 25.02.2009г. (л.16-17) не е подписана от нея, като съдържа същия текст относно предоставянето на данните на трети лица. Като се има предвид, че кредит не се отпуска без молба, именно тази от 24.02.2009г. следва да се приеме за меродавната. Шрифтът на текста, в който се съдържа съгласието за предоставяне на личните данни на ЗС на трети лица, е напълно четим, като по делото на 155-156 се съдържа още по-четливо копие в увеличен размер. При тези факти съдът приема, че ЗС е дала съгласието си по чл.6, §.1, б. „а“ от регламента банката да обработва личните й данни, като ги предоставя на трети лица, обработващи кредити и плащания. С оглед предмета на договора за прехвърляне на вземания със СГ Г., съдът приема, че прехвърлянето на вземане на трето лице е обработване на дължимите плащания по кредита на Щ. като същите стават дължими пред друго лице. В случая, видно от предмета на дейност на СГ Г., дружеството се занимава с цедиране и цесиране, събиране на банкови задължения, посредничество при кредитиране, както и всяка друга дейност и услуги, която не е забранена от закона, следователно може да обработва плащания по кредити. Съгласието е предоставено в нарочна декларация, а не в Общи условия, както се сочи в оспореното решение на КЗЛД, поради което доводите относно общите условия съдът счита за неотнормирани.

Не е налице основанието по чл.6, §.1, б. „б“ от регламента - обработването е необходимо за изпълнението на договор, по който субектът на данните е страна. В случая Щ. е страна по договор за кредит с банката, но не е страна по договор със [фирма], поради което не е възможно да се приеме, че за изпълнение на нейно задължение, породено от друг договор /в случая договора с [фирма]/ е допустимо обработване на нейните лични данни от лице, с което тя не е в договорни отношения. В този смисъл РЕШЕНИЕ № 883 ОТ 22.01.2018 Г. ПО АДМ. Д. № 7866/2016 Г., V ОТД. НА ВАС.

Не е налице основанието по чл.6, §.1, б. „в“ от регламента - обработването е необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо администратора, тъй като събирането на вземания по неиздължени кредити е задължение на банката, но за изпълнението му тя разполага с различни средства, като зависи от нея кое от тях да избере. Цесията не е задължително средство за събиране на вземането.

Не е относимо основанието по чл.6, §.1, б. „г“ и „д“ от регламента, тъй като обработването на данните чрез предоставянето им не е необходимо, за да бъдат защитени жизненоважните интереси на субекта на данните или на друго физическо лице, нито е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на официални правомощия, които са предоставени на администратора. Налице е основанието по чл.6, §.1, б. „е“ от регламента - обработването е необходимо за целите на легитимните интереси на администратора или на трета страна. В случая Щ. не е изплатила кредита си към банката към момента на предоставяне на данните на цесионера. Твърдението за наличие на неизплатен кредит е основание банката да

поиска издаване на заповед за незабавно изпълнение по реда на чл. 418 от Гражданския процесуален кодекс въз основа на извлечение от счетоводните си книги (чл.60, ал.2 от Закона за кредитните институции). Това искане е удовлетворено, видно от посоченото в решение по гр.д. 769/2017г. на РС Харманли, като Щ. не оспорва, че в полза на банката на 02.05.2017г. съдът е издал заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист. Законен (легитимен) е онзи интерес, който като породен и целящ задоволяване на определена човешка потребност, е признат за допустим от правото, т. е. за него са предвидени правни средства за осъществяване (субективни права), а там, където такива изрично не са - те са допустими с оглед на общите принципи на правото. В случая няма спор, че банката има интерес да събере и обработи лични данни на физически лица, свързани с изпълнението по договор за кредит. След като е сезирала съда с искане по чл. 418 от ГПК и съдът е уважил искането ѝ, за нея като администратор на лични данни този интерес се е превърнал в легитимен по смисъла на регламента. Това е така, защото съдът, издавайки заповед за изпълнение и изпълнителен лист срещу Щ., е преценил интересите на банката и предимството им пред нейните. Предаването на данните е станало на 28.12.2017г., към който момент за банката е бил налице признат от съда легитимен интерес да обработва личните данни на клиента си, включително чрез предаването им на цесионер. Това е така, защото останалите за погасяване вноски от кредита банката може да събере по различни способы, включително и като ги продаде чрез цесия. Избраното средство за събиране на кредита - чрез прехвърляне на вземане, е предвиден в чл. 99, ал.1 от ЗЗД механизъм за прехвърляне на вземане, като няма пречка това прехвърляне да е възмездно (чл. 100, ал.1 от ЗЗД). Чрез цената на вземането, банката удовлетворява претенцията си за непогасените вноски от кредита. Това, че съдът не е признал за установено, че вземането на банката е прехвърлено на СГ Г., защото пред него не е представен договора за цесия, не променя факта, че такъв договор съществува. Следователно за СГ Г. е налице легитимен интерес да получи личните данни на Щ. в качеството му на цесионер, който има право да се снабди с всички документи, установяващи вземането, включително и индивидуализиращи длъжника (чл. 99, ал.3 от ЗЗД).

С оглед изложеното съдът приема, че [фирма] е обработвала личните данни на М. Г. Щ. чрез предаването им на трето лице в съответствие с чл.6, §.1, б. „а“ и „е“ от регламента. Липсата на нарушение води до извод за липса на основание за налагане на имуществена санкция на банката. Поради това т.3 от оспореното решение на Комисията за защита на личните данни е незаконосъобразно и следва да бъде отменено в тази част, а жалбата срещу него – уважена като основателна.

Предвид изхода на спора основателна се явява претенцията на жалбоподателя за разноски в размер на 50 лева държавна такса и 200лв. юрисконсултско възнаграждение в размер, определен съгласно чл.78, ал.8 от ГПК във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното Административен съд София-град, 41 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на [фирма] т.3 от Решение № ППН-01-909/29.10.2019г. на Комисията за защита на личните данни.

ОСЪЖДА Комисията за защита на личните данни да заплати на [фирма] сумата от 250 лева разноки по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: